

Dr. Hubert Gehring: Pane poslanče Pfeiffere, v těchto dnech mluvíme v Evropě velmi často o energetické bezpečnosti. Energetická bezpečnost je jedno z hlavních témat, která budou v příštích letech na agendě EU. Kde vidíte v této souvislosti eventuálně společné body Německa a České republiky jako partnerů při vyjednávání EU?

Dr. Joachim Pfeiffer: Energetika bude jistě jedno z výrazných témat a také otázek budoucího vývoje Evropské unie. Zejména pak otázka zabezpečení zásobování a energetické bezpečnosti, o které jste mluvil. Centrální význam budou mít všechny tři body energetického trojúhelníku, tedy vedle zabezpečení zásobování také cena ropy a udržitelný rozvoj. Myslím, že v Evropě potřebujeme v oblasti energetiky zejména společnou infrastrukturu. To platí pro elektrickou energii a její síťové rozvody, stejně tak jako pro plyn a jeho tranzitní cesty. V budoucnu potřebujeme zajistit nediskriminující přístup k našim trhům a proto je nezbytné, abychom dokončili jejich propojení. A pokud to mohu posoudit, jsou Češi pozitivním příkladem v rámci transformačních zemí ve střední a východní Evropě tím, jak pozitivně řeší otázky vnitřního trhu. To v jiných zemích existuje ještě daleko více překážek. Plynové krize posledních let nám ukázaly, jaké stinné stránky může spolupráce s některými státy mít. Myslím, že dnes jsme ale v technické a politické oblasti na správné cestě.

Dr. Gehring: Jedno z témat, o kterých se v České republice také hodně mluví, je projekt Nabucco. Co si o tomto projektu myslíte a kde vidíte možné překážky?

Dr. Pfeiffer: V Evropě máme z principu velký zájem o diverzifikaci. Diverzifikace dodavatelských zemí, diverzifikace zdrojů energie, diverzifikace tras. Proto nemůžeme mít v oblasti plynu nikdy dost plynovodů. Kromě toho můžeme také využívat kapalný plyn, a proto si myslím, že potřebujeme jak Nordstream tak Nabucco. To jsou v podstatě soukromě financované projekty výstavby nové infrastruktury a oba, případně také Southstream, se výborně hodí ke zlepšení zabezpečení zásobování v Evropě. Tyto tranzitní cesty nejsou z mého pohledu pouze investicí do fosilního zásobování plynem, ale dnes je již technicky možné - a v Německu je to vyzkoušeno a také povoleno - přimíchávat k fosilnímu zemnímu plynu průběžně také bioplyn a vodík, například z obnovitelných energetických zdrojů. Tranzitní cesty tak mohou být využívány i mimo rámec fosilních zdrojů a bude tak

možné efektivně a trvale transportovat i biomasu na velké vzdálenosti. Transportovat špalek dřeva z Ukrajiny do České republiky nebo do Německa nemá smysl, ale ve formě plynu, tedy bioplynu, smíchaného s fosilním odpadním plynem, to je podle mě technologie budoucnosti.

Dr. Gehring: Myslíte si, že by mohla být evropská „unbundling policy“ cestou, která by zaručila energetickou bezpečnost v Evropě?

Dr. Pfeiffer: U unbundlingu (oddělení výroby, sítí a prodeje) existují různé stupně. Takzvaný "ownership unbundling", který vyžaduje EU, nepovažuji za všelék. Konkurenci to může odpovídajícím způsobem obohatit, nediskriminovaný přístup k síti zlepšit. Jsou ale také jiné příklady, kdy to potom nutně nevede k lepším dodavatelským a konkurenčním strukturám. Nyní máme de facto takovou situaci, že i když nemáme de jure ownership unbundling, máme přinejmenším v Německu a také v České republice unbundling a tím to lze z mého pohledu považovat za vyřízené. Nyní je třeba prostřednictvím investičně orientované regulace dosáhnout toho, aby byly také tyto sítě i nadále udržovány a modernizovány. Tam, kde je nezbytná výstavba nových sítí, a to je při vzrůstající integraci obnovitelných zdrojů energie nutné, musí být také vytvořeny ty správné podněty. To znamená, že potřebujeme mobilizaci velkého množství kapitálu, také soukromého, aby mohla tato výstavba pokračovat.

Dr. Gehring: Téma hospodářské vlády EU hýbe dnešní Evropou. Myslíte si, že jsou opatření, schválená Ecofinem, dostatečná, nebo byste uvítal ještě další opatření?

Dr. Pfeiffer: Evropa se nachází v celosvětové soutěži se zeměmi, jako jsou Čína, Indie, ale také Brazílie a samozřejmě Severní Amerika, USA a Kanada. Jen když naše síly v Evropě spojíme, to znamená když dokončíme budování vnitřního trhu, budeme mluvit jedním hlasem v záležitostech regulace trhu, budeme u technologií, jako například u elektromobility, vytvářet jednotné evropské standardy, které se celosvětově prosadí, potom budeme mít šanci držet celosvětově i nadále krok s ostatními. Nástroje, se kterými se dnes počítá např. v oblasti financování a rozpočtu nejsou z mého pohledu dostatečné. Přál bych si, aby hospodářská krize, finanční krize a také krize v Řecku a záchrana euro-zóny na jaře a v létě letošního roku byly jistým

katalyzátorem pro prohlubující se a rychlejší integraci, zvláště co se týče Paktu stability a růstu. Ten by měl být zpřísněn. Také by bylo třeba poskytnout podněty v otázce konkurenceschopnosti a intenzity v různých oborech. Bohužel mám v této chvíli dojem, že dynamika nebude v potřebné míře udržena a že šance budou promarněny.

Dr. Gehring: Funguje česko-německá spolupráce v EU v oblasti energetické a finanční politiky? Víte o nějakých konkrétních příkladech?

Dr. Pfeiffer: Myslím si, že je zde hodně společných zájmů, pramenících ze stejného nastavení ekonomiky - orientace na export. Proto zde existuje široká škála společných hodnot v průmyslové oblasti a v průmyslových službách. Potřebujeme zaměstnance s dobrým vyučením a podnikatelskou angažovaností, a to nejen u velkých podniků, nýbrž také u podniků střední velikosti. Díky Lisabonské smlouvě máme nyní většinové rozhodování, při kterém potřebujeme spojence. Myslím si, že Česká republika a Německo se k sobě dobře hodí, právě co se týče hospodářských otázek, a přál bych si, abychom pracovali na úzké a dobré spolupráci. Potom to může být tzv. "win-win" situace pro všechny zúčastněné.